

Phiếm Loạn

Số 5

Cuộc xâm lăng Ukraine của Nga đến nay đúng ba tháng (24 tháng hai – 24 tháng 5 – 2022). Trong “phiếm loạn” số 3 tôi đã khẳng định “xét về mặt chiến lược thì Nga đã hoàn toàn thất bại”. Tôi vẫn giữ quan điểm đó trước sau như một dù cho mai này Nga có chiếm được một vài thôn làng và giết thêm nhiều người dân vô tội ở Ukraine. Phiếm loạn kỳ này xin được nhắc đến một chút Việt Nam, nếu không lại có kẻ cho mình là vong bản...vong thân... dễ đưa đến vong mạng...

Còn vài ngày sót lại của tháng 5 nên chỉ viết đến chuyện có liên quan đến tháng 5. Nhưng chỉ xin nêu hai việc. Việc thứ nhất cũng hơi xưa nhưng cũng cần nhắc lại để đừng quên. Việc thứ hai vừa mới xảy ra trong trung tuần tháng 5 này. Đó là trong tháng 5 có sinh nhật của một người Việt Nam mang họ Hồ, họ này là cái họ “dỏm” chứ cái họ do tía mẹ đặt cho thì ông ta đã đem liệng ở đâu đó bên Tàu hay bên Nga hồi đầu thế kỷ thứ hai chục. Tháng 5 lại có chuyện me xừ “tướng đầu” của nước Xã Việt cùng một mớ quan bự sang Hoa Kỳ và đã để lại dư âm văn hóa Pác Bó khiến cho dân Việt tại xứ Cờ Hoa phải chạy đi mua thuốc chống ói...

CHUYỆN THỨ NHẤT

Tháng 5 là cơ hội cho hơn năm triệu đảng vẹm tiếp tục ca ngợi họ Hồ ra rả suốt cả tháng, nào là “bác hồ là danh nhân văn hóa thế giới”, nào là bác nói được 29 (hai mươi chín) ngoại ngữ và nhiều loại ngôn ngữ tăng bốc khiến bác chui ra khỏi mồ để bay lên khỏi chín tầng mây xanh...

Dựa trên cả ngàn trang tài liệu vẹm: Năm 1987 tổ chức văn hóa giáo dục của liên hiệp quốc gọi tắt là Unesco công nhận ông Hồ là “danh nhân văn

hóa thế giới!”. Thực ra cơ quan này chưa bao giờ tôn vinh bất kể người nào thế gian này là “danh nhân văn hóa thế giới” cả mà chỉ nhắc tới ngày sinh nhật của một số nhân vật nổi tiếng. Riêng Việt Nam đã có hai vị được Unesco nhắc tới để kỷ niệm ngày sinh của hai vị này. Đó là Cụ Nguyễn Du nhân sinh nhật lần thứ 200 và Cụ Nguyễn Trãi nhân sinh nhật lần thứ 600. Ngoài ra, Unesco cũng kỷ niệm đánh dấu 650 năm ngày mất của Cụ Chu Văn An. Do vạ yêu cầu nên Unesco có nhắc đến tên ông Hồ nhân ngày sinh nhật của ông ta vào năm 1987. Chỉ có vậy thôi! Thế mà bộ máy tuyên truyền vạ trong suốt mấy chục năm qua cứ há họng la làng rằng ông Hồ là “danh nhân văn hóa” - một danh hiệu không hề có của Unesco.

Cứ cho ông Hồ là “danh nhân văn hóa”, thì thành tích văn hóa của ông ta đã được loài người biết đến như sau:

Một: Cóp nguyên câu trong bản tuyên ngôn độc lập của Hoa Kỳ vào tuyên ngôn độc lập của nước Việt Nam Dân Chủ Cộng Hòa do chính mồm ông ta bô bô đọc hôm 2 tháng 9 – 1945 tại Ba Đình, Hà Nội. Câu đó như thế này: *“Tất cả mọi người sinh ra đều có quyền bình đẳng. Tạo hóa cho họ những quyền không ai có thể xâm phạm được. Trong những quyền ấy, có quyền được sống, quyền tự do và quyền mưu cầu hạnh phúc...”*. Chưa hết! Cũng trong Tuyên ngôn độc lập, ông còn chêm câu: *“Mọi người sinh ra tự do và bình đẳng và luôn luôn được tự do và bình đẳng”* trong “Tuyên Ngôn Nhân Quyền và Dân Quyền Pháp năm 1789 (không phải năm 1891 như ông Hồ đọc)

Hai: Nói về sự nghiệp “trồng người” của ông Hồ thì vạ coi câu nói *“vì lợi ích trăm năm thì phải trồng người”* của ông ta như là một câu thánh kinh nên họ hòa nhau mỗ xẻ, học tập và cũng cho ông Hồ sướng tới trời xanh. Đây cũng là một câu mà ông Hồ đã chêm chĩa một phần câu nói của ông Quản Trọng, tể tướng nước Tề thời Xuân Thu bên Tàu. Ông Quản Trọng nói: Nhất niên chi kế mạc như thụ cốc (kế hoạch một năm thì trồng lúa) Thập niên chi kế mạc như thụ mộc (kế hoạch mười năm thì trồng cây)

Bách niên chi kế mạc như thụ nhân (kế hoạch trăm năm thì trồng người).
Kể ra ông Hồ cũng có tài...không biết nên gọi là tài gì??

Ba: Ông Hồ được xem cho là tác giả của cuốn ‘**Nhật Ký Trong Tù**’ (Ngục Trung Nhật Ký) với 131 bài thơ viết bằng chữ Hán, nội dung viết về cảnh ngục tù khi ông bị nhốt tại Trung Hoa dưới thời Tưởng Giới Thạch. Các nhà văn nhà thơ lớn bé của miền Bắc đã thi nhau phân tích, mổ xẻ “Nhật Ký Trong Tù” và coi đây là một “đại tác phẩm” đã được in ra hàng triệu bản mà cũng không đủ cho “quần chúng” đọc!

Nhưng mọi việc làm của bọn văn nô thi nô như Tố Hữu, Đặng Thái Mai, Nam Trân...du có lấp liếm, che giấu những “khuyết tật” đầy dẫy trong tập thơ đến mấy...rồi cũng bị đem ra ánh sáng xem ai mới là tác giả của “Ngục Trung Nhật Ký”. Trong cuốn sách có tựa đề “**Hồ Chí Minh Không Phải Là Tác Giả ‘Ngục Trung Nhật Ký’**” của giáo sư Lê Hữu Mục. Với 156 trang giấy, giáo sư Lê Hữu Mục đã lật tẩy họ Hồ là tay chôm nguyên tập thơ của người khác có tên là “Già Lý” ở tù chung với họ Hồ. Nhiều tác giả trong nước, mấy chục năm qua cũng có vô số bài viết cho rằng ông Hồ là người “có công ăn cắp” Nhật Ký Trong Tù.

Bốn: Khi Nguyễn Tất Thành hoạt động cùng với các ông Phan Văn Trường, Nguyễn Thế Truyền trong Hội Những Người Yêu Nước tại Pháp. Ba người đã dùng cái tên chung là “Nguyễn Ái Quốc” trên các bài viết, văn bản gửi cho chính phủ Pháp hoặc cho đăng báo. Họ Hồ đã cướp tên “Nguyễn Ái Quốc” làm tên riêng cho mình bằng những xảo thuật trí trá mà tiếng dân gian gọi là “lưu manh” hoặc “gian xảo”. Ông Hồ có biệt tài...

Năm: Các thế hệ học sinh - sinh viên tại Việt Nam buộc phải học một tác phẩm nổi tiếng của tác giả Trần Dân Tiên. Trần Dân Tiên viết cuốn : “**Những Mẫu Chuyện Về Đời Hoạt Động Của Hồ Chủ Tịch**”. Sau người ta khám phá ra Trần Dân Tiên chính là Hồ Chí Minh chứ không phải cha căng chú kiết nào khác.

Ông Hồ có thể là “nhà vô địch” về chôm chĩa văn viết và chữ nói và sáng tác của thiên hạ như đã trình bày ở trên. Chưa hết! Ông ta còn biến câu nói của tổng thống Mỹ Kennedy “Đừng bao giờ đòi hỏi đất nước có thể làm gì cho chúng ta mà hãy tự hỏi chúng ta có thể làm gì cho đất nước” thành “...nhiệm vụ của thanh niên không phải là đòi hỏi nước nhà đã cho mình những gì, mà phải tự hỏi mình đã làm gì cho nước nhà...” Chỉ cần thêm vài chữ, bớt vài chữ của thiên hạ là sẽ thành “tư tưởng” và “văn hóa” Hồ Chí Minh ngay! Tuyệt cú mèo!

Sáu: Một người “có văn hóa” thì ngoài lời nói và chữ viết (tác phẩm) “nếu có” cũng làm sao để cho thiên hạ biết mình là người “có văn hóa”. Đàng này ông Hồ, ngay lý lịch về năm sinh của mình cũng đã tự mình đổi thay như chong chóng gặp gió nồm....chẳng hạn như khi nộp đơn xin làm tay sai cho Pháp ở trường hành chánh thuộc địa năm 1911 thì ghi năm sinh là 1892. Tại ty cảnh sát Paris khai sinh ngày 18 tháng 1 – 1895. Đơn xin vào hội Tam Điểm 1922 thì ghi ngày 15 tháng 2 – 1895. Mật thám Pháp điều tra tại làng Kim Liên thấy ghi là tháng tư 1894...Sứ quán Liên Xô tại Bá Linh ghi ngày 15 tháng 2 – 1895 (giống trong đơn xin vào hội Tam Điểm). Ngày 19 tháng 5 – 1946 treo cờ đón toàn quyền D’ Argenlieu thăm Hà Nội sau thỏa hiệp 6 tháng 3 thì ông Hồ bảo quần chúng rằng “treo cờ để mừng sinh nhật của ông ta”. Trên thế gian này chắc không có ai “nham nhở” bằng ông Hồ. Biết đâu ông Hồ đã có một người “cha hoang”, một người “mẹ hoang” nên cả “tên họ lẫn tên cũng đều “hoang” luôn.

Bảy: Nếu là một nhà văn hóa thực sự, người đó phải có một đời sống lành mạnh, trong sáng kèm theo phẩm chất đạo đức tối thiểu. Ông Hồ thì không cần những thứ đó như chuyện nhỏ: lấy cô Nguyễn Thị Xuân đẻ ra Nguyễn Tất Trung, sau cho thủ hạ giết “vợ” và không thừa nhận con...

Tám: Cứ đến ngày sinh “dởm” của ông Hồ, vেম lại nhai lại bài “bác hồ biết nhiều thứ tiếng...”. Đạo vেম mới tràn vô Miền Nam chúng đánh trống thổi kèn rêu rao rằng “Bác Hồ biết 11 (mười một) thứ tiếng. Chuyện thế kỷ 20 là thế nhưng chỉ có ma mới tin! Bước qua thế kỷ 21 có ông quan lý luận (đồng

nghĩa với bốc phét) với danh hiệu “tiếm sĩ” (viết lại cho rõ: Tiếm sĩ) tên Hoàng Chí Bảo phán: Bác Hồ biết 29 thứ tiếng! Nghe mà phát ớn cả xương sống! Đọc một trong những trang tài liệu về chuyện này thấy ghi như sau: bác Hồ biết các thứ tiếng Anh, Pháp, Trung Hoa, Ý, Đức, Nga, Tây Ban Nha, Bồ Đào Nha, Thái, Ả Rập và nhiều dân tộc thiểu số Việt Nam...Không thấy quan bốc Hoàng Chí Bảo liệt kê hết 29 thứ tiếng mà ông Hồ biết. Suy diễn: có lẽ kể từ ngày 2 tháng 9 – 1969 là cái ngày ông Hồ về châu Các Mác Lê Nin cho đến nay, ông Hồ đã được hai ông tổ dạy thêm cho 18 thứ tiếng nữa, vị chi là 29 như quan bốc phán...Giả thuyết khác: 18 thứ tiếng mà bác Hồ học được dưới địa ngục cũng có thể là 18 thứ tiếng của các sắc dân thiểu số tại Việt Nam như tiếng Mường, Thái, Thổ, Hê, Khmer, Chơ Ro, Koho, Xê Đăng, Mạ, Nùng, Tày, Dao, Chàm, Lô Lô, Hmông, Gia Rai, Ra Đê, Xê Chiêng.

Chuyện về cuộc đời của ông Hồ có lẽ mang ra kể cho các học sinh lớp mẫu giáo, các lớp bậc tiểu học là thích hợp nhất. Những lời bốc của “tiếm sĩ” Hoàng Chí Bảo nên đưa vào sách giáo khoa các lớp này.

Kết về phần ông Hồ: Vẹm (chứ không phải Unesco) tôn ông Hồ là “danh nhân văn hóa thế giới” tức là kéo các Cụ Chu Văn An, Nguyễn Trãi và Nguyễn Du xuống ngang hàng với ông Hồ. Đây là một trọng tội đối với Tổ tiên.

CHUYỆN THỨ HAI

Một: Là chuyện me xù “tướng thú” Phạm Minh Chính dắt một bày quan chức cao cấp sang Hoa Kỳ để dự họp các nước Đông Nam Á. Chuyện xảy ra trong mấy ngày phái đoàn ở Mỹ khiến cho không ít người quan tâm, người ngoài nước lẫn trong nước. Mọi người đều bàng hoàng và sửng sốt khi nghe và thấy được những gì khi phái đoàn của nước Việt Xã Nghĩa tùm nhau trong một góc của căn phòng và tranh nhau phun ra loại chữ nghĩa đã được hình thành ở hang Pác Bó vào thập niên 40 của thế kỷ trước...Những chữ đầu tiên được nghe từ ông cựu tướng công an nay là “tướng thú” nói

oang oang rằng: “...rõ ràng, sòng phẳng, mẹ nó...sợ gì đâu...” rồi tiếp tục “Mẹ...cái thằng cha này...Bỏ mẹ hết tất cả...” và cả đám đứng cười hô hố...rất ư là vô tư. Tên “răng hô mã tấu ngoặm thịt bò dát vàng thì: “thằng này thằng nọ...” khi nhắc tới một viên chức Mỹ tên là Matt Pottinger...và “nó đang ở trong phòng nó nghe đấy, sợ gì đâu...”. Đại sứ xem thì: “mình nói nó, nó cũng phải ngại...” và vô số chữ nghĩa như thế có dịp tuôn ra trên đất Mỹ vì có lẽ chúng cho rằng ở Mỹ thiếu loại ngôn ngữ ngoại giao xã hội chủ nghĩa để nghe cho vui tai!

Nhiều trang trên các mạng xã hội trong cũng như ngoài nước cho rằng những lời của “tưởng thú” Việt Nam là ngôn ngữ “đường phố”, ngôn ngữ “kẻ chợ”, ngôn ngữ “đá cá lặn dưa”, ngôn ngữ “mò cua bắt ốc”, ngôn ngữ “bến xe”, ngôn ngữ “đầu đò”... Có một bài viết từ Việt Nam của một nhạc sĩ viết về tiểu sử của ông “tưởng thú” nhắc lại đạo còn bé khi “tưởng thú” phụ cha mẹ trong việc đưa đò ở bến sông, ông ta là người mời, đưa khách xuống đò và trong làng ai cũng biết nên dân ở xã Hoa Lộc, tỉnh Thanh Hóa gọi ông ta một cái tên đáng yêu là “chính đầu đò”. Thứ ngôn ngữ mà ông “tưởng thú” sử dụng ở Mỹ đúng là ngôn ngữ “đầu đò” vậy! Nhưng xét cho kỹ thì loại ngôn ngữ như thế thuộc phạm trù văn hóa phát xuất từ hang Pác Bó, đừng gán cho những người ở “đường phố”, “kẻ chợ”, “bến xe” hay “đá cá lặn dưa” mà oan cho họ tội nghiệp.

Hai: Xem tại Mỹ tổ chức một cuộc gặp gỡ trước “quần...chúng” để “tưởng thú” đến nói chuyện bốc phét. Quần.. chúng ở đây là vợ chồng con cái của các xem đang làm việc tại Mỹ, các ru - học – sinh được đài thọ bởi ngân sách nhà nước, các xem nằm vùng, các rư loạn viên hải ngoại và kể cả vài trụ mặc áo vàng đầu cạo trọc...Tại thủ đô Hoa Thịnh Đốn. “Tưởng thú” bốc phét: “Thành công của người Việt Nam ở nước ngoài là do đường lối đối ngoại của đảng và nhà nước...”. Câu này khỏi cần phỉếm loạn dài dòng mà chỉ ngắn gọn: “Chính đầu đò” học rất thuộc bài hay nói cách khác là học tập theo gương bác Hồ nên rất rành ngón nghề “nhận vơ” “chôm chĩa”. Đảng và nhà nước của ông đã thẳng tay truy sát dân chúng Miền Nam từ 30

tháng tư 75 khiến cả triệu người phải bỏ mạng sống trong rừng sâu, dưới lòng biển cả để tìm đến các vùng đất tự do với hai bàn tay trắng, thành công là của những người trốn chạy ra khỏi cái đảng của ông, ra khỏi cái nhà nước của ông chứ không bao giờ do “đường lối đối ngoại Pác Bó của cái đảng của ông đâu! Hoang tưởng vừa vừa thôi nhé...Có nên đặt thêm cho ông một tên mới là “Chính nằm đáy giếng” chẳng?

Ba: “Chính đầu đờ” nói với vẹt đại sứ: “**Liệu chúng ta có thể đề nghị phía Mỹ có thể công nhận người Việt ở Mỹ là cộng đồng dân tộc thiểu số không?**”. Ô hay! Những người Việt Nam không cộng sản ở Mỹ là những công dân Mỹ tự do với đầy đủ các quyền lợi và nghĩa vụ, hà cớ gì mà phải xin làm “người thiểu số?”. Nước Mỹ cũng không hưởn đề làm “chuyện ruồi bu” đó. Càng nói, càng bốc phét thì thiên hạ càng thấy ông là một kẻ kém trí, thiếu não nếu không muốn nói là “ngu xuẩn”. Ông nên chia bớt “cái ngu” cho đồng đảng của ông là vừa, chớ có tham lam ôm nó một mình. Ở Mỹ không hề có dân tộc đa số hay dân tộc thiểu số, tất cả đều là người Mỹ tự do. Hay là ông muốn xin cho cái đám thiểu số nằm vùng khoái xơi “bơ thừa sữa cặn” mà ông đã ra công gài cắm ở đây mấy chục năm nay?

Bốn: Không thể dùng những đại danh từ và tĩnh từ tương đối “tử tế” nào để nhắc đến những kẻ trong phái đoàn cao cấp của chính phủ Việt Xã khi đến Hoa Kỳ. Vì bọn họ (chữ kẻ và chữ bọn coi bộ cũng tử tế lắm) đều là một đám sở hữu những cái mồm khoác lác, bốc phét, cái trí nông cạn, cái đầu dơ bẩn, lòng dạ tham tham, ứng xử quê kệch...vân vân và vân vân vân... Giữa tháng 5 cả bọn kéo nhau vào thăm trường đại học Harvard, tổng cộng là 13 tên. Theo VnExpress của Việt Xã, một viên chức tại đại học Harvard đã phát biểu như sau: “**Trong số 12 bộ trưởng trong phái đoàn thì có đến sáu (6) người đã tốt nghiệp tại đại học Harvard!**”. Ghê thật! Tìm hết trên những trang của Harvard hay báo chí Mỹ thì không thấy có tin này. Sao vậy? Giải lý đơn giản thôi: “Bốc phét là nghề của chàng” nên miễn bình loạn gì thêm. Nhưng theo thiển ý thì thường tình khi có một cựu sinh viên trở về trường cũ để thăm thì chắc chắn phải có màn giới thiệu để cho “các “cựu sinh viên”

lộ diện để cho thiên hạ biết mặt vì thủ tục đó sẽ làm tăng thêm phần giá trị cho trường, hơn nữa những “cựu sinh viên” này lại là những quan chức cấp cao của một quốc gia! Hoàn toàn không có chuyện này! Với VnExpress thì đã làm một việc “đại ngu xuẩn” khi phịa tin này. Nếu thật sự có sáu (6) quan chức vạm tốt nghiệp từ Harvard thì tại sao không nêu tên cả sáu tên bộ trưởng này cho chín chục triệu dân Việt Nam cùng sướng tập thể với nhau? Các chứng chỉ tốt nghiệp đâu? các mảnh bằng đâu? và nhiều hình ảnh lúc đi học đâu? Đây là dịp để phô trương thanh thế kiến thức của các cán lớn tại sao VnExpress không làm? Kết luận kiểu Phạm Minh Chính: **mẹ...có đâu mà làm...**

Năm: Nói về cuộc xâm lược của Nga ở Ukraine “tưởng thú” nhà ta cất giọng của con cháu Khổng Tử: **“Chọn chính nghĩa chứ không chọn bên”**. Ông hãy mang kính ba bốn tròng để đọc định nghĩa hai chữ “chính nghĩa” trong tự điển do Viện Ngôn Ngữ Học xuất bản năm 2005 ở trang 162 như sau: **“Chính nghĩa là điều chính đáng, cao cả, hợp đạo lý...”**. Trong một tự điển khác của nhà xuất bản Khoa Học Xã Hội xuất bản năm 2004, trang 171 định nghĩa hơi dài dòng hai chữ chính nghĩa như sau: **“ Chính nghĩa là lý tưởng, công bằng và tiến bộ, không dung thứ những hành động xâm phạm quyền lợi của người khác, nhất là quyền lợi của dân tộc hay của tổ quốc”**. Các ông đã chọn chính nghĩa cho Nga bằng cách bỏ phiếu trắng nghị quyết lên án Nga tại Liên hiệp quốc. Các ông lại bỏ phiếu chống lại nghị quyết của hội đồng nhân quyền khi hội đồng này ra nghị quyết tố cáo Nga ra khỏi tổ chức này. Đề nghị ông nên triệu tập vài ngàn “tiếm sĩ” của xứ ông để viết lại định nghĩa cho hai chữ “chính nghĩa”. Chắc chắc chúng sẽ định nghĩa như thế này: **“Chính nghĩa là xua quân qua xâm lăng nước nhỏ bên cạnh để cướp của giết người, hãm hiếp phụ nữ, đốt phá...”**. Cái “chính nghĩa” của ông chọn đang ngồi sáng trên khắp năm châu bốn biển đấy ông “tưởng thú” ạ! Chúc mừng ông đã chọn được chính nghĩa để theo...

Phong Châu

24 Tháng 5 – 2022

